

exteriors

Cala Rovira

Text i foto > **CRISTINA MALAGELADA**

Cala Rovira és un dels indrets més bells de Platja d'Aro, tot i que hi pot haver qui em recrimini l'adjectiu «bell» i Platja d'Aro en la mateixa frase. Els que ho fan són tots una colla d'ignorants. Sí, és cert, l'especulació dels anys cinquanta i seixanta va fer estralls en aquesta zona d'aiguamolls sòrdida i amb resquícies palúdiques. Però la franja de mar que s'estén des de la platja Gran cap a Palamós ens mostra la Costa Brava en essència, la costa que Pla, amb el caliquenyo penjant, descrivia curulla de tedi i de pescadors sorruts buscant refugi en clivelles granítiques.

Aquesta platja està flanquejada, al sud, per la punta d'en Ramis i, al nord, per un illot amb el mal nom de la Senya dels Moros. Aquestes dues formacions rocoses, gràcies a les quals la cala queda a recer tant de les garbinades com de les gregalades, la fan així un port natural d'allò més plaent. Malauradament, les llevantades de tardor la castiguen sense pietat, i sovint la deixen nua de sorra. Les restes de la villa romana de Pla de Palol, del segle I aC, ens confirmen que la cala i el seu entorn foren poblats des de fa més de dos mil·lennis. Des de la punta d'en Ramis, es pot observar tota la platja amb una certa elevació, i a migdia, quan la llum del

sol hi incideix en un angle precís, els centenars de blaus de l'aigua esclaten com fractals calidoscòpics.

I d'aquesta cala, se n'ha de gaudir tant des de la sorra com des de dins el mar. Nombroses lloses de pedra recobertes d'algues verdes i brunes s'escampen pel fons i s'alternen amb parterres de posidònia i sorrals aparentment tranquils. Aquestes condicions afavoreixen que mabres, sards, oblades, saupes i castanyoles juvenívoles de cian elèctric hi nedin sense immutar-se pels banyistes estivals.

Cala Rovira també és el punt d'inici del camí de ronda, un corriol estret i ple d'històries que, arran d'aigua, avança fins al cap de Creus. El tros de cala Rovira fins a

la torre Valentina és excepcional, amb trams per túnels que foraden la muntanya i d'altres que, amb finestrals de pedra, s'obren a imatges de postal. També hi ha pasarelles de fusta que passen per sobre canyissars i que ens porten a racons amb aigües cristallines i íntims, per si a algú li ve de gust banyar-se, encara que s'hagi deixat el banyador al cotxe.

És per això que el paisatge de Platja d'Aro, amb cala Rovira a l'epicentre, ens demostra dia rere dia, temporal rere bonança, que cal preservar la Costa Brava i plantar cara al somni humit de quatre especuladors d'ànima crematística.